

Misèries

Tranquils! El Barça guanyarà a Tenerife i tothom enganyat una altra vegada: que si els jugadors han tret l'orgull, que si l'equip

**DUTXA
FREDA**

ha reaccionat, que si encara hi som a temps... Fins que vindrà la Real Sociedad, ressuscitem un altre cuer i ja hi tornarem a ser. O comencem a tenir clar que cal una neteja a fons (a la llotja, a la banqueta i al vestidor) o preparem-nos a patir misèries i uns quants anys en blanc. / J. DANÉS

El València Terra i Mar s'ha convertit en un nucli d'atletisme femení de primer nivell i exerceix una superioritat absoluta sobre la resta de clubs estatals. Dissabte va sumar el vuitè títol de les nou últimes edicions de la copa *indoor*. Conchi Montaner, campiona del món júnior en salt de llargada el 1999, és una de les joies del club valencià, i el cap de setmana va demostrar que la seva progressió va a marxes forçades, amb la que de moment és la segona millor marca mundial de l'any

DE RABONA

L'atletisme femení i el València Terra i Mar

(6,73 m). A l'ombra de la caribenya nacionalitzada espanyola, Niurka Montalvo, i sota les ordres del tècnic Rafael Blanquer, Montaner ja és una de les saltadores amb més projecció internacional. L'especialista en tanques nigeriana Glory Alozie, nacionalitzada recentment, és un altre dels principals trumfos del València. En la darrera edició de la copa femenina, hi van competir tres conjunts catalans, però l'última victòria d'un club del Principat es remunta al 1986. / XAVIER AGUSTÍ

[TRIBUNA COBERTA ALFONS MARTÍ BAUÇA]

La filosofia i l'elit esportiva

El món esportiu i el futbol encara més solen ser blancs de despietades diatribes de tant en tant per part de veus especialitzades o profanes que ens acusen a jugadors, públic, cronistes i amants de l'esport en general de dedicar-nos a una activitat estúpida i poc intel·ligent, un passatemp ridícul i barroer que es troba a les antípodes dels misteris religiosos que ells posseeixen i amaguen a les seves torres d'ivori romàntiques i a l'escalf de quadrilles de «sabi-hondos».

Aquestes veus s'aferren als molt evidents costats obscurs del món de l'esport per donar lliure curs al més que palès ressentiment personal cap a les activitats públiques.

Alguns escriptors sortim sovint en defensa de la dignitat del futbol amb arguments molt variats. Hom recorda el pes de la tradició esportiva a l'univers de la poesia i la formació d'ideals que han marcat la Història.

També podríem anar més enllà i recordar la posició que ocupa l'esport a la filosofia occidental. Els poetes de l'Antiguitat, per exemple, no dubten a imaginar una vida més enllà on la bellesa de l'espectacle ocupa un lloc preminent.

Virgili, el famós poeta, diu a l'Eneida que alguns morts van a raure a un lloc on «atletes uns s'exerciten àgils, a palestres de gra, ja jugant, ja a la noble lluita a la rogenca arena».

Aquesta àrea privilegiada l'anomenaven els clàssics Camps Elisis o Illès dels Benaurats. Se suposa que la música, l'esport i la dansa eren ocupacions per repetir al cel, encara

Els bons aficionats aposten per l'excel·lència i enyoren jugadors com Ronaldo. / EFE.

que la prudència els feia imaginar aquest més enllà esportiu limitat a mil anys, suposem que per evitar una eternitat indefinida del joc soporífer amb què alguns jugadors castiguen de vegades l'afició.

Si els clàssics tenien tan gran respecte per l'esport d'elit era a causa de la gran estima que els provocava l'espectacle en si.

Els déus de l'Olimp varen precedir els filòsofs en l'apreciació de l'esport com a punt d'encontre de l'extraordinari. Des de les altures es miraven, com el públic més exigent, les evolucions de les gestes humanes, esportives o dramàtiques.

Les divinitats olímpiques tenien el privilegi de contemplar les juga-

des extraordinàries, la simfonia del matx, el ritme i l'harmonia.

La marca de l'esport d'elit ve donada, ara com fa dos mil anys, en la qualitat de l'espectacle. Tothom, quan exerceix de públic, sap que és la qualitat allò que dona vida a un partit, l'excel·lència i la classe allò que decideix la victòria al final.

De vegades s'oblida això amb força perill de perdre de vista la lògica de l'esport. Quan els interessos econòmics, les previsions interessades o les passions antiesportives s'instal·len a l'esport, comencen a saltar les sorpreses.

Com que la victòria en *fair play* i l'aprovació del respectable només neixen de la qualitat i de l'excel·lència, els clubs que apliquen polítiques confuses pateixen crisis de joc, com el recent FC Barcelona mentre que l'èxit a Itàlia d'un equip com el Chievo i l'ascens del Brescia de Baggio i Guardiola, per exemple, es deuen ben segur a l'aposta per la qualitat i l'excel·lència per davant de tot. Una lliçó que saben els bons aficionats que enyoren la presència d'un Romário o un Ronaldo o aquells qui, a la llarga, ni les melodramàtiques escenificacions dels dirigents ni les xerrameques del sensacionalisme periodístic no poden evitar tenir la intuïció de veure's privats de l'autèntic espectacle... i de les victòries històriques.

Llavors hauríem de donar la raó als detractors de l'esport desitjosos de prendre'ns el privilegi olímpic. Lamentable final que cal evitar.

